

— jeg skal og vil ikke gaa dybere ind i Sagen, thi det har jo staaet i alle Blade i disse Dage uimodsagt fra Ministerens Side, jeg skal kun nævne et Par Data —, opdager man, at det ikke er Landets Justitsminister, der har givet en Koncession til nogle Grundspekulanter, men det er en Nabogrundejer, der har givet en Koncession til sin Nabo. (Bifald). Hr. Formand! Jeg ønsker ikke at blive afbrudt ved Bifalds- eller Mishagsudbrud fra Galleriet, jeg beder om Beskyttelse derimod. (*En Stemme*: Det var ikke fra Galleriet). Efter Panteregistret har Hr. Dr. Møllerup, som er den højtærede Justitsministers Svoger og Kompagnon, købt en Ejendom af Ordrup Hyldegaard Matrikelnummer 10 og et Stykke af Ordrup Holmegaard, Matrikelnummer 7 a. Endvidere har han samtidig med, at Tilsagnet om Lotterikoncessionen blev givet, købt Matrikelnummer 15 b. Jeg antager, det er den Ejendom, som er identisk med „Mineslyst“. Med andre Ord, den højtærede Justitsminister er interesseret, staaer direkte ved disse Ejendomme i Forbindelse med dette Lotteri.

Den højtærede Justitsministers Jorder have siden den Tid faaet forøget Værdi, for det første ved, at Vejanlægget ved Klampenborgs Væddeløbsbane skal anlægges bl. a. over Holmegaards Jorder, idet der derved muliggøres, at der her kan oprettes et nyt Ordrup. Vejanlæggenes betydte efter kyndige Folks Mening, at disse Grundes Værdi ville blive forhøjede, nogle af dem med 25 Øre, andre med 1 Kr. pr. Kvadratalen. Hr. Ulf Hansen, den Herre med de mange Titler, har, som De have set i „Berlingske Tidende“, dementeret dette. Jeg vil en Gang for alle give det Raad til de Herrer: Lad være med at demtere, thi Dementi røber i Regelen mere end det, der demteres. Jeg kan se af Dementiet, at Forpligtelserne i en Overenskomst, som i 1904 er sluttet mellem Holmegaard og Christiansholm, i Virkeligheden senere ere blevne væltede over paa Væddeløbsbanen ved en Kontrakt af 1907. Det fremgaar af Hr. Ulf Hansens egen Erklæring.

Den anden Ting, hvorved den højtærede Justitsministers Jorder have Gavn af det, er ved, at Banen skal benyttes betydelig mere end hidtil, og endelig ved, at der nu skal anlægges en Sporvejslinie, som vedkommende Selskab gennem Etatsraad Heide har forpligtet sig til at føre op til Matrikelnummer 15 b., til den højtærede Justitsministers egen Grund, et

Sporvejsanlæg, der i sig selv er saare urentabelt i de første Aaringer, og som først bliver rentabelt efterhaanden. Jeg antager, der sidder Medlemmer af Københavns Magistrat og Borgerrepræsentation, som om denne Sag have forhandlet med Etatsraad Heide, men jeg skal ikke komme videre ind paa det.

Af alle disse Grunde kan jeg se saa meget, at det, der foregaar her, er, som det er udtrykt i et københavnsk Blad, saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse det op, det er kun faa Linier —: „Justitsministeren har benyttet sin embedsmæssige Bevillingsmagt til at fremkalde værdiskabende Foretagender, hvis økonomiske Fordel han selv deltager i Nydelsen af, først som almindelig Grundspekulant med særlig heldigt beliggende Grunde — Matrikelnummer 15 b. og Holmegaard —, dernæst ved Opnaelsen af en umiddelbar Pengefordel paa mange Tusinde Kroner (Vejanlæg).“ I Virkeligheden, synes jeg, ender denne Sag her. Og selv om den højtærede Justitsminister ikke havde ejet en eneste Grund paa de omtalte Steder, selv om han ikke havde ejet en eneste Strimmel Jord derude, vil jeg dog sige, at denne Bortgivelse af Kronens Regalier er et Misbrug af et kongeligt Privilegium, er et saa alvorligt Misbrug, at man har Ret til at protestere derimod.

Formanden: Det ærede Medlem bruger for stærke Ord.

Birck: Jeg bøjer mig for Formanden. Men selv om det ikke havde været det: I det Øjeblik, der bagved dette ligger saa store Grundejerinteresser, som her ligg for den højtærede Justitsminister, gentager jeg — og jeg haaber, jeg ikke bliver kaldt til Orden derfor af den højtærede Formand —, at i denne Sag har det ikke blot været Landets Justitsminister, der i Kronens Navn bortgiver et Kronregale, men det har været en Grundejer, der har været god mod en Nabo, der ogsaa besidder Grunde.

I Virkeligheden vilde De fleste af dem, mine Herrer, have vidst alt dette om den højtærede Justitsminister lige saa godt som jeg — forudsat at De havde villet gøre Dem den Umage at samle Materialet —, og der har ingen Indignation været. Jeg gentager, at Indignation er en sjælden Vare her i Danmark. Der blev forleden Dag talt om Københavnerkultur og om Bondekultur, og jeg vil tilstaa, at paa et Punkt